

Guión ronsel pan

DIÁLOGO

Ela: reificarei a existencia para non verte cheo de baleiros, por extrañarme nun punto equidistante da viaxe

Voz narradora: Ela baila, danza. Danza porque non sabe facer outra cousa.

E amar, tamén sabe amar pero verdadeiramente non sabe a quen ama

El 1: se no baleiro me agocho reinventarei a trama como se fora unha epopeia e eu na derradeira batalla.

Ela: xa non durmo a viaxe fíxome insomne. Chea de recordos que non sei olvidar. El, a súa boca, a súa voz, o seu tacto,...

Voz narradora: Ela recorda porque non pode facer doutro xeito. E danza e ama, quizáis. Si só quizáis tamén ama.

El1: sosteño a dúbida de quererte nestes intres e ansío a tormenta... se te deixei ir foi porque te ameí demasiado.

Ela: abandonáchesme, marcheí soa. Tan soa que me instalei no lugar onde todas as ausencias son posibles.

Voz narradora: eles dous. El e Ela volven a mirarse neste lugar que os pertence. Aos dous. Despois de aquilo, estiveron toda a vida o un a carón do outro.

Ela: camiñei por sendas infatigables, recorrín cidades enteiras, estados enteiros...Ese lugar pertencíame. A min e a El. E un día separados para sempre.

El1: por que falar agora?

Ela: El vai volver...

El1: El quería-te, eu seino. Quíxote máis do que eu xamáis te poderei querer.

Voz narradora: ese amor, ese amor era fermoso. Tras 10.000 km, falando a mesma lingua. A lingua dos colonos. Si, eles amábanse. Fortemente.

Ela: Volver. A volta dolorosa. Cruel. A perda. A designificación. Todo quedou atrás. Pero tiven que continuar.

El1: minto. Minto cando digo que non podo amarte como El. Lembro. Lembro a primeira vez, sentados no mesmo sofá collichesme a man. Lembro que esa noite comezamos a amarnos.

Ela: mintes? Mintes cando dis que me mintes?

Voz narradora: El non minte. Ámaa con todas as forzas, co corpo, coa pel, co ser...

Ela: apareciches, eu sabíao. Chegaches de novo a min. Esta viaxe, esta visita, este encontro... volverte a ver.

El2: non te puiden esquecer. Preguntei por ti e aquí estou, disposto a amarte outra vez

Voz narradora: os 3 míranse e calan. Os 3 agora forman un triángulo. E os dous homes e a muller son só un. Estas pedras envólvenos e o aire que respiran faise máis liviá. Os 3 respiran xuntos. Agora bailan.

Ela: por que viñeches? Que te mantivo na distancia unido a min. Non amaches a outra muller?

El2: amei a moitas. Moitas noites, pero a túa figura aparecía, a túa risa aparecía, a túa mirada, ...

Ela: quenes foron elas?

El2: mulleres belas. Anónimas.

Voz narradora: xa non saben que dicir. El(1) óllaos con delicadeza mesmo con compaixón.

El2: tardei moitos anos en atoparte, non sabía onde estabas... tempos difíciles, de angustia, de desesperación mesmo.

Ela: todo se recompón. O tempo, a distanza, a separación... que dicir agora?

Voz narradora: eles dous con Ela. Sen saber ben que facer. Unión-separación.

Ela: agora quero chorar, chorar por ti, por vós. Polos dous e por min.

Voz narradora: ela chora, chora porque a vida vai rematar e morrerá soa.

El2: por que a deixaches ir soa? Por que esa distanza? Por que a traizón? Ela contoume; non a querías, contoume que non a amabas como ela quixera.

El1: agardei por ela. Pero á súa volta nada era igual. Estaba ausente. Pálida. Destrozada. E ninguén sabía por que.

El2: pola ausencia. Polos baleiros. Por amarme tanto como a ninguén amou.

El1: e vostede, por que a deixou volver soa?

El2: non o sei. Pensaba que a olvidaría pero non puiden face-lo. Non o coseguín. O seu recordo, ela, sempre comigo.

Voz narradora: eles dous ámana, os dous coa mesma paixón. E Ela tamén os ama aos dous. Pero esta noite, neste lugar ela fai, intenta facer unha viaxe interior, interna. Quen é Ela? A que corazón Ela pertence? Ela, así, só pode calar. Non quere errar. Quere a consciencia, a sabedoría para atopar respostas, verdades. Por iso ela cala. E sinte.

El2: o tempo volviu o meu cabelo tan negro, branco; a pel enrugada... e xa non sei se a miña transformación... quero dicir... eu agora... son vello

Ela: si os teus cabelos están brancos... pero...

El2: pasaron 30 anos! 30 anos nos que non deixei de pensar en ti. E agora véxote!

Voz narradora: os 3 míranse sentados en tres sofás. Ollan calados. []

(É mañá, os 3 durmen na alfombra. Ela desperta e bícaos na fronte)

Voz narradora: repasou a vida esta noite. E ama máis, ámaos máis, aos dous.

(Eles despertan. E van cara a sendas fiestras)

Voz narradora: os dous ámana máis que nada no mundo. Con loucura. Un amour fou.

El2: atrevesei o océano por ela.

El1: eu, non tiver espazo para a súa ausencia. Lévoa amando 30 anos. Pero ela, non vos olvidou

El2: falouche de min?

El1: pensa en ti toda-las noites, seino. Polos seus ollos, está sen estar. E agora sei que era vostede. Pero ela xamáis me deixará. Necesítame!

El1: a quen amas? A quen amas verdadeiramente?

Ela: desaparecer, o mellor que podo facer é desaparecer.

El1: non nos deixes

El2: non, morreríamos de pena, de amor

Voz narradora: “ e que facer agora?” ela pensa.

El1: sabes que o amas a el pero cres que non podes vivir sen min

Ela: este lugar sen ti...?

El1: eso non importa. Agora El chegou. E non vai marchar. Por fin te atopou.

Ela: son 30 anos máis vella. O deterioro, a pel...

El2: o teu corazón é o mesmo, comprobeino.

Ela: tamén está deteriorado, pola espera

El2: esperábasme?

Ela: cada noite

(eles dous camiñan)

El2: a primeira vez que te vin non puiden deixar de mirarte pero non me decidín a falarche, ata ao día seguinte. Estabas sentada na mesma mesa daquel patio,...

Ela: abandoáche-lo todo por min para comezar de novo?

El2: si así o fixen, deixar todo atrás. Enfrontarme aos meus sentimentos, mesmo ao rencor contra min mesmo por deixarte ir..

Ela: as veces tamén me sento así. Rencor comigo mesma por ter marchado

ELA: machar foi o meu erro. Alí era feliz. Feliz. Contigo

El2: eu fun máis feliz ca nunca. Xa estabas con el?

Ela: si, acabábamnos de comezar e xa chegou a partida. Doorosa. Instantes fugaces de amor, de amor?

El2: por que o deixaches?

Ela: tiña unha intuición forte, moi forte.

El2: a de atoparnos?

Ela: si atoparnos... esa debía ser a intuición

El1: entón por que volver?

Ela: outra intuición. Deixar o amor atrás. Como unha maldición. Abandonar o amor.

El1: fun o único que conseguín estar contigo. Ao teu carón, durante 30 anos

El2: 30 anos nos que non parei de busca-la. Volos dous nesta casa antiga...

Ela: ela derrúbase ao tempo que o fan os nosos corpos. Eu díxenllo. Díxenlle que parecerías...

El2: estamos conectados desde antes incluso de nacer. Seino

Ela: coindicimos no espazo- tempo dunha vida pero quizáis xa vivimos outras, anteriores.

El2: si, quizáis sempre estivemos unidos.

El1: a nós só nos unen os nosos corpos, tal vez...

Ela: 30 anos e agora ti...que facer agora?

El2: amarnos ata o final?

El1: ela necesítame. Agora está tranquila, non berra, non chora...

Ela: debemos durmir

**Voz narradora: ela avanza cara él, que está na alfombra. Olla-o. el está
morto**

Ela: (berro forte)

asociación de
**escritoras
escritores**
en lingua galega
www.aelg.gal

asociación
de mujeres cineastas
y de medios audiovisuales